

Het mannetje van de maan

door Nellie de Kok

Het mannetje van de maan

door Nellie de Kok

Samenvatting

Er is een mannetje naar beneden geklommen vanaf de maan. Het mannetje wilde net als iedereen een keer een dagje uitgaan. Het stond in de krant met foto en al. Nu denkt Jan dat het mannetje in zijn maag zit, want hij heeft een stukje van de krant opgegeten. Gelukkig ziet Jan het mannetje ook in het echt en weet hij dat hij het mannetje van de maan niet heeft opgegeten.

Maar het mannetje wil weer terug naar de maan. Hij vraagt Jan om hulp.

Een poppenkastspel voor kinderen vanaf 3 jaar.

Poppen: Jan Klaassen, Katrijn, een klein zwart papieren mannetje aan een stokje

1 speler in de poppenkast.

Voorwerpen: Een kleine zwarte papieren ladder. Kleine krant met gat erin. Enveloppe aan een stokje.

Achtergrond: de nacht met maan en sterren

Duur: 10 minuten

Het mannetje van de maan

Jan: Ik ga naar bed Katrijntje. Welterusten.

Katrijn: Jan, heb jij het ook gelezen in de krant?

Jan: Wat heb ik gelezen Katrijntje?

Katrijn: Je weet wel, het stond op de voorpagina.

Jan: De voorpagina stond helemaal vol. Ik heb natuurlijk niet alle letters gelezen.

Katrijn: Jan! Je weet goed wat ik bedoel. Het verhaal over dat mannetje.

Jan: Mannetje?

Katrijn: Ja, dat kleine mannetje.

Jan: Ik heb geen verhaal over een klein mannetje gelezen.

Katrijn: Hoe kan dat nu? Heb je de krant wel gelezen?

Jan: Ja, eh ..., nee.

Katrijn: Wat is het nu? Ja of nee?

Jan: Ik heb alleen de achterkant gegeten.

Katrijn? Gegeten?

Jan: Ja, kijk. (Jan houdt de krant met een gat erin omhoog.) Op de achterkant stond zo'n heerlijk stuk kaas. Het zag er zo echt uit. Daar ... eh ... heb ik een stuk van opgegeten.

Katrijn: Maar Jan toch. Hoe kun je zo dom zijn. Krantenpapier kun je niet eten.

Jan: Ik vond het wel vies. Die kaas smaakte smerig. Het smaakte naar inkt.

Katrijn: Dus het verhaal van dat mannetje zit nu in je maag?

Jan: Hè bah! Zit er een mannetje in mijn maag?

Katrijn: Nee Jan, alleen een stukje papier met een mannetje erop.

Jan: Stond dat mannetje boven op het papier? (Jan is in paniek) Ik heb het mannetje niet gezien. Oh Katrijn, sorry. Nu heb ik per ongeluk dat mannetje opgegeten.

Katrijn: Oh, jij snapt er ook helemaal niets van. Ik houd er over op.

Jan: Katrijntje, misschien poep ik dat mannetje wel uit. Dan poetsen we hem af en dan hoeft niemand daar iets van te weten.

Katrijn: Jan, hou op! Er zit geen mannetje in je maag.

Jan: Maar je zegt net...

Katrijn: Jan!

(Jan slaat zijn hand voor zijn mond)

Katrijn: In het verhaal van dat mannetje stond dat de mensen nog nooit zo'n klein mannetje hadden gezien.

Jan: Oooh, dus hij viel niet op. Maar dan kon ik er ook niets aan doen.

Katrijn: Nee Jan, je kon er niets aan doen. Maar luister! Dat mannetje, dat hele kleine mannetje, had een laddertje bij zich.

Jan: Wat moet zo'n klein mannetje nu met een ladder?

Katrijn: Hij zei dat hij helemaal naar beneden geklommen was.

Jan: Naar beneden? Waar kwam hij dan vandaan?

Katrijn? Hij zei: "Ik kom van de maan."

Jan: Oh Katrijntje, heb ik dan ook de ladder en de maan opgegeten?

Katrijn: Nee Jan. Kijk, daar is de maan.

Jan: Gelukkig, maar waar is die ladder dan gebleven?

Katrijn: Die heeft hij zolang op een boot achter gelaten. Hij klom vanaf de maan naar beneden en zakte zo in de zee. Gelukkig lag er een boot. Daar is hij mee naar de kant gevaren.

Jan: Maar Katrijn toch! Dat geloof je zelf toch niet! Een mannetje dat met een ladder naar beneden klom. Je kunt alleen maar met een

ruimteschip van de maan af komen. Nee hoor, echt niet met een ladder.

Katrijn: Dat verhaal met die ladder stond anders wel in dat krantenverhaal.

Jan: En wat kwam dat mannetje doen?

Katrijn: Hij wilde, net als iedereen, een dagje uitgaan.

Jan: Waar wil zo'n mannetje nu naar toe?

Katrijn: Weet ik veel. Hij was 's middags zomaar naar beneden geklommen.

Jan: Ja ... uhu ... maar natuurlijk. Ik ga slapen Katrijn. Misschien droom ik nog over dat mannetje. Misschien poep ik hem zelfs wel uit.

Katrijn: Je gelooft me niet hè?

Jan: Jawel hoor, welterusten.

Katrijn: Ja, welterusten. Ik ga eerst nog even een brief schrijven naar dat mannetje.

(Jan gaat liggen en Katrijn gaat weg)

Jan: Zo, ik ga lekker dutten. Een mannetje van de maan. Ja natuurlijk, dat geloof je meteen. Dat is gewoo... (Jan snurkt)

Mannetje: Ik denk dat ik hier op de goede plaats ben. Ik hoor hier een motor ronken. Misschien kunnen deze mensen me terug brengen naar de boot. Het is zo ver lopen met mijn kleine beentjes. Hé, dit is geen motor. Het is een grote mond. Jeetje, daar komt veel lucht uit. Ik waai bijna weg. Meneer, meneer, wordt eens wakker!

Jan: Hu, hé, wat moet dat! Laat me rustig slapen!

Mannetje: Noem je dat rustig? Het lijkt wel of je een bos aan het omzagen bent.

Jan: Hé, wie ben jij?

Mannetje: Ik ben het mannetje van de maan.

Jan: Wie zeg je?

Mannetje: Het mannetje van de maan.

Jan: Dat kan niet. Die heb ik opgegeten.

Mannetje: Wat bedoel je? Eet jij kleine mannetjes op?

Jan: Ja! Nee! Oh jee, dan had Katrijntje toch gelijk. Ik dacht dat ik je had opgegeten.

Mannetje: Nee, nee. Dat kan niet, want ik sta hier.

Jan: Oh gelukkig, dan hoef ik je ook niet uit te poepen.

Mannetje: Bah! Wat bedoel je?

Jan: Eh ... Niets. Wat kom je hier doen?

-Einde zichtversie-